

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Nisan 2024 • No: 192

Sermayenin ve İktidarın Saldırılarını Püskürtmek İçin

1 Mayıs Ruhuyla Birleşelim!

[Instagram](https://www.instagram.com/uid_der) /u_i_d_e_r

[YouTube](https://www.youtube.com/uidderorg) /uidderorg

[TikTok](https://www.tiktok.com/uid_der) /uid_der

[Facebook](https://www.facebook.com/uidder.org) /uidder.org

www.uidder.org

Sermayenin ve İktidarın Saldırılarını Püskürtmek İçin 1 Mayıs Ruhuyla Birleşelim!

31 Mart yerel seçimlerini geride bıraktık. Seçim süreci boyunca sokakları, caddeleri, meydanları, binaları, köprüleri kaplayan afişler, bayraklar, flamalar kentlerin üzerinden kalktı. Ama işçi ve emekçilerin yüreğini kaplayan kaygıların aynı şekilde ortadan kalktığını söylemek mümkün değil. Çünkü biliyoruz ki bizi zorlu günler bekliyor. **Sandıktan çıkan sonuç işçi ve emekçilerin, emekçi kadınların, gençlerin, emeklilerin siyasi iktidara ve politikalarına duyduğu tepkinin göstergesidir. Hayat pahalılığı ve enflasyon altında ezilen, hakları gasp edilen emekçilerin nefes alma isteğinin dışavurumudur.** Siyasi iktidara gösterilen bu tepki bu nedenle emekçilerde haklı bir sevinç yaratmıştır. Fakat seçimin ardından Erdoğan'ın ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in yaptığı açıklamalar siyasi iktidarın bu tepkiden çekinmediğini ortaya koyuyor. Ekonomik yıkımın bedelini biz işçi ve emekçilere ödemeye devam edeceğini, bunda kararlı olduğunu gösteriyor. Öte yandan TÜSİAD, İTO, TOBB gibi patron örgütleri de siyasi iktidara ekonomi programından taviz verilmemesi çağrısında bulunuyor. Diğer taraftan DEM Parti adaylarının Diyarbakır ve Van'da belediye başkanlığı seçimini açık farkla kazandıkları halde keyfi olarak mazbatalarının verilmemesi, buna tepki gösteren halka yönelik saldırılar iktidarın baskılarını azaltmak bir yana arttıracaklarını gösteriyor.

Görünen köy kılavuz istemez: Demek ki **işçi ve emekçiler olarak siyasi iktidarın ve sermaye sınıfının saldırılarına karşı durabilmek için birlik ve dayanışmamızı güçlendirmek, tepkimizi daha güçlü biçimde ortaya koymak zorundayız.**

Hatırlayalım, bundan 5 sene evvel yine 31 Martta, yerel seçimler yapılmış, Erdoğan aynı akşam yaptığı konuşmada sıranın "ekonomik reformlara" geldiğini söylemişti. Erdoğan'ın "reform" gibi süslü adlarla tarif ettiği, patron örgütlerinin hararetle desteklediği ekonomi programı işçi ve emekçilere yönelik son derece kapsamlı ve ağır saldırılar içeriyordu. Bu programla "vergiyi tabana yaymak" adı altında sermaye sınıfına vergi indirimleri getirildi, işçi ve emekçilerin vergi yükünü arttıran düzenlemeler yapıldı. "İstihdam yaratmak" bahanesiyle İşsizlik

Sigortası Fonunun daha büyük bir bölümünün patronlara aktarılmasının önü açıldı. Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) planlarıyla hem kıdem tazminatı hem de kamusal emeklilik hakkı bir kez daha hedefe konuldu. Enflasyonu yükseltecek politikalar hayata geçirildi. Sermaye sınıfı ve iktidar, ilerleyen günlerde pandemi bahanesiyle saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. Evden çalışma, kısa çalışma gibi uygulamalarla güvencesiz çalışma yaygınlaştırıldı, giderek çok daha fazla sayıda işçinin ücreti yine işçilerin ücretlerinden kesilen paralarla oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonundan ödenir oldu. Sendikal faaliyetler askıya alındı, grevler yasaklandı, sokağa çıkma yasağı bahanesiyle işçi eylemleri, hak arayışları, protestolar engellendi. Böylelikle patronlar için işgücü maliyetleri iyice aşağı çekildi, 2018 krizinin faturası işçi ve emekçilere kesildi. Bugün de planlanan budur: Ekonomik yıkımın faturasını işçi ve emekçilere ödemek, sermayeyi kurtarıp büyütme!

Hiç kuşku yok ki işçi sınıfı olarak örgütlü olmadığımız için geri püskürtemediğimiz saldırıların sonuçlarını, bize kesilen faturanın ağırlığını bugün iliklerimize kadar hissediyor, yaşıyoruz. Sermaye grupları rekor kârlar ve büyüme oranları açıklarken bizler cumhuriyet tarihinin en büyük yoksullaşma dalgasıyla baş etmeye çalışıyoruz. Yoksulluk sınırının 55 bin

liraya, açlık sınırının 17 bin liraya dayandığı bir ülkede ortalama işçi ücreti haline gelen 17 bin liralık asgari ücretle, 10 bin lira civarındaki emekli maaşlarıyla hayatımızı devam ettirmeye çabalıyoruz. Ağırlaşan çalışma koşulları, büyüyen işsizlik, vergi yükü gibi nice sorunla, hak gasplarıyla karşı karşıya bulunuyoruz. Fakat amiyane tabirle bunlar daha iyi günlerimiz! Erdoğan, uyguladıkları ekonomi programını tavizsiz sürdüreceklerini söylüyor, Mehmet Şimşek, "sıkı para, seçici kredi ve gelirler politikasına ilaveten kamuda harcama kontrolü yaparak tasarrufu ön planda tutacakları" açıklamasını yapıyor. Yani önümüzdeki günlerde faizler yükseltilecek, kredi muslukları sermaye kesimleri için sonuna kadar açılırken emekçilerin borçlanması, kredi kartı harcaması yapması zorlaştırılacak, ücret zamları düşük tutulacak, işçilerin, emekçilerin gelirleri düşürülecek, sağıktan eğitime, kamu hizmetleri daha da kısıtlanacak. Dolar ve enflasyon yük-

Hiç kuşku yok ki işçi sınıfı olarak örgütlü olmadığımız için geri püskürtemediğimiz saldırıların sonuçlarını, bize kesilen faturanın ağırlığını bugün iliklerimize kadar hissediyor, yaşıyoruz. Sermaye grupları rekor kârlar ve büyüme oranları açıklarken bizler cumhuriyet tarihinin en büyük yoksullaşma dalgasıyla baş etmeye çalışıyoruz.

selecek, istihdam azalacak, işsizlik artacak! Sermaye sınıfı için “istikrar ve güven ortamı” sağlanırken işçi ve emekçiler daha da derin bir yoksulluğa sürüklenecek!

Siyasi iktidar ve sermaye sınıfı enflasyonu ve hayat pahalılığını yenebilmemiz, düzlüğe çıkabilmemiz için kemerlerimizi sıkmamız, acı ilacı içmemiz gerektiğini ileri sürüyorlar. Tüm yalan çarklarını harekete geçirerek ekonomik büyümenin devam ettiğini, kişi başına düşen gelirin arttığını, enflasyonun düşme eğilimine gireceğini söylüyorlar. Zihnimizi ve duygularımızı esir alarak yıkım tablosunun sorumlusunu başka yerde aramamızı sağlamaya, emekçileri yapay temellerde kutuplaştırarak, dini hassasiyetlerini istismar ederek, milliyetçilik kışkırtmasıyla bölüp parçalayarak güçsüz düşürmeye çalışıyorlar. Bunu başaramadıkları ölçüde her türlü muhalefeti ve talebi baskı ve zorbalıkla ezme yoluna başvuruyorlar. Tüm hak arama mücadelelerini gayrimeşru gösterip bastırıyor, cezalandırıyorlar. Öyle ki daha önce hiç görülmemiş şekilde mahkemeler sendikacılara işyerlerine yaklaşmama cezaları veriyor, mücadeleciler sendikacılara, sendikalara, işçilere astronomik para cezaları yağdırılıyor. En büyük işçi katliamları da dâhil olmak üzere işçilere yapılan haksızlıkların hesabının sorulmasına izin verilmiyor. Bu örnekler Türkiye’de iktidarın dümenine oturan rejimin karakterini

fazlasıyla ortaya koymaktadır. Bu rejim işçi sınıfına sopa, sermaye sınıfına dikensiz gül bahçesi rejimidir, işçi ve emekçi düşmanı baskı ve zorbalık rejimidir, faşizmdir.

Resmettiğimiz bu tablo karanlık bir tablo olsa da karamsarlığa, yılgınlığa kapılmak için bir neden bulunmuyor. **Gerçekleri olduğu gibi görürsek bu gerçekler karşısında ne yapılması gerektiği soru işareti olmaktan çıkar.**

Bugün Türkiye’nin neredeyse tüm kentlerinde, her sektörden pek çok işyerinde işçiler, hak gasplarına karşı koymak için, ücretlerinin yükseltilmesi, sendikal haklarının tanınması için mücadele ediyorlar. Sendikalara üye olarak, iş durdurarak, fabrikalarının önünü direniş alanına çevirerek, polis, jandarmanın, valilerin, kaymakamların baskı ve yasaklarına direnerek haklarını arıyorlar. Önemli olan birbirinden kopuk ve yalıtık kalan bu mücadelelerin nasıl birleştirilip büyütüleceğine kafa yormaktır, bunun için çaba harcamaktır.

Bugün önümüzde duran görev, ekonomik yıkımın bedelini, hasarın, ziyanın faturasını bize ödetmekte kararlı olan

siyasi iktidara ve sermaye sınıfına karşı tepkimizi sandıklarla sınırlı tutmayıp güçlendirmektir. İşyerlerimizde, sendikalarımızda, mücadele örgütlerimizde bir araya gelerek birlik ve dayanışmamızı örmektir. Sermayenin ve iktidarın saldırılarını püskürtmek için 1 Mayıs ruhuyla birleşmek, meydanları doldurmaktır. ■

Bugün önümüzde duran görev, ekonomik yıkımın bedelini, hasarın, ziyanın faturasını bize ödetmekte kararlı olan siyasi iktidara ve sermaye sınıfına karşı tepkimizi sandıklarla sınırlı tutmayıp güçlendirmektir. İşyerlerimizde, sendikalarımızda, mücadele örgütlerimizde bir araya gelerek birlik ve dayanışmamızı örmektir.

Rakamların Ardına Gizlenen Gerçekler

Türkiye İstatistik Kurumu TÜİK'in yayımladığı verilere göre Türkiye'de kişi başına düşen milli gelir 2023'te Cumhuriyet tarihinin en yüksek seviyesine ulaşarak 13 bin doların üstüne çıktı. TÜİK, ülke ekonomisinin de yüzde 4,5 oranında büyüdüğünü açıkladı. Siyasi iktidar da bu verilerden yola çıkarak ne kadar iyi durumda olduğumuzun propagandasını yapıyor. Hem ekonomimiz büyümüş hem de refah düzeyimiz artmış! Oysa ister mavi yakalı isterse beyaz yakalı olsun herhangi bir işçiye 2023'teki maddi durumunun önceki yıllara kıyasla ne durumda olduğu sorulsa vereceği cevap bellidir: Daha da yoksullaştık! O halde soralım; iktidara göre zenginleştiysek neden iliklerimize kadar yoksullaştığımızı hissediyoruz?

İşte bu noktada milli gelirin yani Gayri Safi Yurt İçi Hasılanın (GSYH) nasıl hesaplandığına bakmak gerekiyor. GSYH, bir ülkede bir yıl içinde üretilen bütün ürünlerin ve sunulan tüm hizmetlerin satış fiyatlarının toplamıdır. GSYH'nin ülke nüfusuna bölünmesiyle de kişi başına düşen milli gelir hesaplanır. Bu hesaba göre 7'den 70'e, emeklisinden çalışanına, işsizinden öğrencisine, işçisinden patronuna herkesin üretilen ürünlerden eşit derecede pay aldığı varsayılır. Sizce bu yöntem gerçeği yansıtıyor mu? Çok açık ki işçi sınıfının ürettiği ürünlerden zenginlik elde edenler esas olarak patronlardır. Ekonomi büyürken, toplam zenginlik artarken patronlar aslan payını alır, işçilere kıvrıntı düşer. Türkiye'de olan da budur.

2023'te Türkiye'de hem üretim hem de fiyatlar arttı. Bu da GSYH'yi büyüttü. Sanayiden tarıma pek çok sektörde çalışan milyonlarca göçmen işçinin yaptığı üretimin de GSYH'nin büyümesinde payı var. Ama göçmenler, kişi başına düşen milli gelir hesaplanırken nüfusa dâhil edilmiyorlar. Böylece kişi başına düşen milli gelir daha yüksek çıkıyor. Diğer taraftan doların baskılanması da milli gelirin dolar bazında yüksek çıkmasını sağlıyor. Ama tüm bu hileli hesaplara rağmen yine de Türkiye'de kişi başına düşen milli gelir diğer ülkelerle kıyaslandığında oldukça aşağıdadır. Mesela Bulgaristan 16 bin 87 dolarla 65. sırada yer alırken Türkiye 13 bin 384 dolarla 69. sırada yer alıyor.

Bir başka örnek verelim. Birleşmiş Milletler raporuna göre Türkiye'nin İnsani Gelişme Endeksi (İGE) 1990-2022 yılları arasında yüzde 43 oranında artmış. Doğuşta beklenen yaşam süresinin, beklenen öğrenim süresinin ve ortalama öğrenim süresinin artması İGE'nin artmasını sağlamış. Bir düşünelim; çocuklarımızın aldığı eğitimin niteliği düşmüşse, onları okutmak için büyük bir maddi yükün altına girdiğimiz halde sonunda diplomalı işsizler haline geliyorsa öğrenim süresinin artması nasıl bir insani gelişme sağlıyor olabilir?

Demek ki tek başına rakamlar gerçeği yansıtmamakta, onları kullananların ihtiyaçlarına göre propaganda aracı haline getirilebilmektedir. Ekonomik büyüme, enflasyon, milli gelir, refah düzeyi, insani gelişmişlik ya da eğitim düzeyi gibi olgular rakamlarla, hesaplama oyunlarıyla olduğundan iyi gösterilebilmekte, ya da durumun ne kadar kötüye gittiği gizlenebilmektedir. Bunların gerçeklikten çok uzak olmasının egemenler için bir önemi yoktur. Ulaşabildiği kadar çok geniş kesimlere ulaşsın, kafaları karıştırsın, sahte umutlar ve beklentiler yaratsın yeter!

İktidar sahipleri ve patronlar yani egemenler, bu yalanları bizi aldatmak, böylelikle iktidarlarını ve sömürü düzenlerini devam ettirmek için söylüyorlar. Bu amaçla işçi ve emekçileri yapay temellerde kutuplaştırmaya, birlik ve dayanışmamızı soldurmaya çalışıyorlar. Doğrunun yerine yanlış, gerçeğin yerine yalanı, aslın yerine sahteyi koyuyor, onlara inanmamızı istiyor, hedef şaşırtıyorlar. Önümüze tarafsız görünen rakamlar, bilimsel görünen iddialar, gerçek görünen illüzyonlar koyuyorlar. Yani işçi sınıfına karşı ideolojik saldırılarını her türlü yol ve yöntemle kesintisiz olarak sürdürüyorlar.

Aldatılmayı, yalanlarla avunmayı reddetmeli, şu gerçeğin farkında olmalıyız: **Yoksulluğumuzun ve yaşadığımız tüm sıkıntıların temelinde yatan kapitalist sömürü düzenidir, bu düzenin egemenleridir. Rakamlara, olaylara, olgulara, tarihe, kendimize, dünyaya bizi aldatan egemenlerin değil kendi sınıfımızın penceresinden bakalım. Sömürü düzeni karşısında, işçi sınıfının saflarında örgütlü olmayı seçelim.** ■

Kredi Kartları Taksitlerinden Kurtuluyoruz!

■ Ankara'dan bir eğitim emekçisi

Merkez Bankası verilerine göre son 12 ayda kredi kartı harcamaları yüzde 150 oranında artmış, toplam tutarı ise 1 trilyon 228 milyar liraya ulaşmış. Ama merak etmeyin, işçiler olarak yıllardır bir türlü edinemediğimiz kredi kartını doğru kullanma alışkanlığını nihayet edinebileceğiz. Bunun için patronlar ve siyasi iktidar el ele verip imdadımıza yetiştiler. Baktılar ki biz ücretli köleler bir türlü öğrenemeyeceğiz şu asrın icadını kullanmayı, iş başa düştü diyerek kolları sıvadılar. Kredi kartlarının nakit avans limitini kart limitinin yüzde 25'i ile sınırlandırmaya, azami taksit sayısını da 12'den 3'e indirmeye karar verdiler. Keza kredi kartı borcunun asgari ödeme tutarını yüzde 50'ye çıkardılar ama ilerleyen günlerde bu oranı arttırmayı planlıyorlar. Bunları yaparak birikim ve varlıklarımızı çarçur etmemizin önüne geçecekler. Böylece mücevher, gereksiz giyim alışverişi, haftada en az bir kere dışarda güzel bir restoranda yemek yeme gibi kötü alışkanlıklardan, israftan kurtulacağız! "Bizim olmayan parayla caka satma", sorumsuzca tüketme alışkanlığımızdan kurtulduğumuzda enflasyon da düşecek!

İzahı olmayan şeylerin mizahı olur derler. Mizah bir yana konuşmamız gereken gerçekler var. Bizim gerçeğimiz; neredeyse bir aylık ücretimiz kadar olan kira fiyat-

ları, gelirimizin en az yarısını gıda harcamasına ayırmak zorunda kalmamız, 70 yaşına dayanmış emeklilerin dahi kapı kapı iş araması, milyonlarca gencin işsizlik çukurunda kaybolması, çocuklarımızın okula aç gitmesidir. Ücretlerimiz en temel ihtiyaçlarımızı karşılamaya dahi yetmediği için kredi kartı kullanmak, bankalara borçlanmak zorunda kalmamızdır.

Bu gerçeklerden yola çıkarak her işçi şu soruları sormalıdır: Nasıl oluyor da astronomik kârlar açıklayan şirketler değil de tüketimini temel geçim düzeyinin de altına indirmiş olan emekçiler yüksek enflasyonun nedeni olarak gösterilebiliyor? Nasıl oluyor da ücretlerimiz günden güne erirken işçi ücretlerinin yüksek olduğu ve enflasyonu arttırdığı söyleniyor? Bu yalanlar söyleniyor, gerçekler çarpıtılıyor çünkü sermaye sınıfı ve siyasi iktidar ekonomik yıkımın faturasını biz işçi ve emekçilere kesmek istiyor. İktidarın izlediği ekonomi politikası, atılan tüm adımlar bu amaca hizmet ediyor.

Önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, işçilerin sadece Türkiye'de değil tüm dünyada sömürücülere "artık yeter" dedikleri gündür. Gelin 1 Mayıs'ta hep birlikte haykıralım: Ekonomik yıkımın sorumlusu biz değiliz, bedelini de biz ödeyeceğiz. Krizin Faturası Patronlara! ■

2024: Emeklilere Zulüm Yılı

■ Sancaktepe'den emekli bir işçi

Onuz yıl boyunca kesintisiz çalışmış, ücreti daha cebine girmeden SGK primleri ve vergileri kesilmiş, EYT'li emekli bir işçiyim. 2024 yılı Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından emekliler yılı ilan edildi ama emekliler sefalet içinde yaşamaya mahkûm edildi. Milyonlarca emekli Hazine katkısıyla 10 bin lira maaş alıyor. Bu parayla ev kirası bile ödenemiyor, en temel ihtiyaçlar karşılanamıyor. Emekli maaşlarına zam yapılması talebi ise kaynak olmadığı söylenerek reddediliyor. Emeklilere gelince bütçe yok ama Marmaris Okluk koyunda yazlık, Bitlis Ahlat'ta kışlık saray için toplam 1,9 milyar liralık kaynak bulunabiliyor. İliç'te 9 işçi kardeşimizi toprak altında bırakan, çevre katliamına yol açan Anagold şirketinin 7,2 milyon dolarlık vergi borcu silinebiliyor. 2024'te patronlardan 2 trilyon liralık verginin alınmayacağı açıklanıyor. Hazine garantili yollara, köprülere, hastanelere, havaalanlarına bütçeden sebil gibi para akıtılıyor. Sormak gerekmez mi, kimin parasını kime veriyorsunuz?

Tüm kaynakları patronlara aktaranlar, patronların vergi borçlarını silenler sıra biz işçi ve emekçilere, emeklilere gelince üç kuruşluk borçlarımızın peşine düşüyor, faturasını ödeyemediğimiz elektrik ve doğalgazımızı kesiyorlar. 2024 yılı emekli yılı değil, olsa olsa emeklilere zulüm yılıdır. Milyonlarca emekli aldığı üç kuruşluk emekli maaşıyla çocuklarının desteği olmadan yaşayamaz duruma getirildi, onuru incitildi. Sefaletle mahkûm edildi, evden dışarı çıkamaz hale getirildi. Park ve bahçelerde

çay kahve içmeden oturmaktan, elleri boş dolaşmaktan başka sosyal yaşamları kalmadı, insani ihtiyaçları yok sayıldı. Sağlık hizmetlerine, sağlıklı beslenmeye ihtiyaç duydukları bir yaşta bunlara ulaşamaz hale getirildi, adeta ölüme terkedildi. İktidar üzerindeki sorumluluğu kaynak yok diye atarak, emeklileri banka promosyonlarına, bayram primlerine muhtaç duruma düşürdü.

Bugünün işçisi yarının emeklisi işçi kardeşlerim, emekli kardeşlerim, bilelim ki bize reva görülen bu sefil yaşamı değiştirebiliriz. Yeter ki birlik olalım, taleplerimizi birlikte haykıralım. Bizler çalışma yaşamından emekli olduk, yaşamdan değil. Bu nedenle yaşamımıza, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkmak zorundayız. 1 Mayıs yaklaşıyor. Taleplerimizi haykırmak, hesap sormak, bize dayatılan sefaleti kabul etmediğimizi göstermek için, 1 Mayıs ruhuyla birleşmek zorundayız. ■

Etiketlerle İmtihanımız Sürüyor

■ Gebze'den bir metal işçisi

En temel ihtiyaçlarımızı almak için marketin, pazarın yolunu tutuyoruz. Market raflarının, pazar tezgâhlarının karşısına geldiğimizde büyük bir şaşkınlık yaşıyoruz. İhtiyaçlarımızla aramıza bir duvar gibi giren fiyat etiketleri bizi her seferinde şok ediyor. Çoğu zaman tezgâh başına gelince ihtiyacımız olan pek çok şeyden mesela pek çok gıda ürününden vazgeçmek zorunda kalıyoruz. Marketten, mağazadan, pazardan almak istediğimiz ürünlere dokunmadan gerisin geri evin yolunu tutuyoruz.

Ücretlerimiz erirken fiyatların hız kesmeden artmaya devam etmesi alım gücümüzün azalmasına neden oluyor. Neye ihtiyacımız olduğunu biz değil fiyat etiketleri belirliyor. Pek çoğumuz değişen fiyat etiketleriyle karşılaştığımızda almak istediğimiz ürünü "o kadar da acil değil" diyerek ihtiyaç listemizden çıkartıyoruz. Fiyat artışları sadece alışveriş listemizdeki ürünlerin sayısını değil kalitesini de etkiliyor. Elimizdeki kısıtlı parayla alınabilecek ucuz ürünlerin peşine düşüyoruz. En ucuzunu bulma zorunluluğu bizi kalitesiz ürünleri almaya zorluyor. Sağlıksız gıdalar yüzünden ciddi sağlık sorunlarıyla da yüz yüze geliyoruz.

Dengeli, sağlıklı, yeterli gıdaya ulaşamadığımız için çok sık hastalanıyoruz. Yani yağmurdan kaçarken doluya tutuluyoruz.

Bizim bu yaşadıklarımız patronlar sınıfının umurunda bile değil. Fiyat artışlarının hayatlarımız üzerinde yarattığı olumsuz etkilerle zerre kadar ilgilenmiyorlar. Ne iktidar ne de patronlar fiyat etiketlerinin sürekli değişmesinin sorumluluğunu üzerlerine alıyorlar. Enflasyon gündeme geldiğinde ya dış düşman üretiyorlar ya da "fırsatçılara" bağlıyorlar. Bu sırada lüks ve şatafat içindeki yaşamlarını gözümüne soka soka sürdürüyorlar. Diyanet İşleri Başkanının kızı lüks otomobilinin anahtarı için şiir yazıyor mesela... Kimisi banyo fayansıyla uyumlu renkte tuvalet kâğıdı derdine düşüyor, kimisi altın tozu serpilmiş çorba içiyor...

Bir yandan patronlar fabrikalarda ücretleri düşük tutup sosyal hakları kısıyor, diğer yandan iktidar sermayenin çıkarlarını başa alan, bizi yoksullaştıran politikalar uyguluyor. Sorunun kaynağını doğru tespit edersek doğru çözümü de buluruz. Çözüm ihtiyaçlarımızdan vazgeçmekte değil, hep birlikte bizi yoksullaştıranların karşısına dikilmekte... ■

Randevu Çilesi

■ İstanbul'dan bir grup sağlık işçisi

İşyerlerimizde, mahallemizde, evlerimizde sohbetlerin ana konularından biri hastanelerdeki randevu çilesi! Bizler de sağlık işçileri olarak karşılaştığımız örnekleri ve düşüncelerimizi paylaşmak istedik. Geçtiğimiz günlerde bir abimizle yaptığımız sohbette 3 yıl sonraya verilen kolonoskopi randevusundan bahsetti. Genç bir kardeşimiz, diş teli tedavisi için 5 yıl sonraya randevu alabildiğinden yakındı. İstanbul'da yaşayıp ancak Edirne, Çorlu gibi çevre kentlerden randevu bulanlar, gece yarısına alarm kurup randevu almaya çalışanlar var. Çoğu insan kahvedeki, misafirlikteki sohbetlerde birbirlerine randevu alabilmenin yollarını anlatıyor. Fakat sorun bu denli büyükken bulduğumuz yollar sorunumuzu çözmeye yetmiyor.

İktidar hastanelerde uzun kuyrukların, sıra beklemenin artık olmadığı yalanını söylese de artık hastanede değil evimizde, tele-

1 Mayıs'ta Hep Birlikte

■ Adana'dan bir kadın işçi

6 Şubat depremlerinin üzerinden 14 ay geçti. Yaşadıklarımıza “asrın felaketi” diyen asrın Nemrutları o günden bugüne rant derdindeler, bize asrın kötülüğünü yapmaya devam ediyorlar. Yaşam alanları yaratmak yerine tarım alanlarını işgal ediyorlar. Onlarca yıl sabırla ekilip büyütülen zeytinlikleri yağmıyorlar. Depremin yaralarını sarmak yerine deprem korkusunu körükleyerek kent rantını meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Asbest tehdidinde aldırmandan moloz ihalelerinden elde ettikleri zenginliklerin tadını çıkarıyorlar. Depremde yaşadığımız acının üstüne 13 Şubatta Erzincan İliç'te tonlarca siyanürlü toprağın altında kalan işçi kardeşlerimizin acısı gibi nice acı eklendi.

Bizi nefessiz bırakan bu düzene karşı emekçiler olarak mücadele etmekten başka çaremiz yok. Ama bu mücadeleyi verebilmek için işyerlerimizde, taleplerimiz etrafında, mücadele örgütlerimizde, grev-direniş çadırlarında, alanlarda birlik olmalıyız. Sadece depremi yaşayanlar olarak değil sefaletle mahkûm edilen tüm işçi ve emekçiler olarak birleşmeliyiz. Libya'dan Japonya'ya bizimle aynı felaketleri yaşayan, Amerika'dan İngiltere'ye bizimle aynı özlemleri taşıyan, Hindistan'dan Fransa'ya bizimle aynı talepler için mücadele eden işçi kardeşlerimizle birlik olmanın yollarını aramalıyız. Tıpkı 1 Mayıs'ı var eden

mücadeleleri veren işçiler gibi...

1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanında işçiler meydanlarda bir araya gelecek. 1 Mayıs, bir kez daha farklı ülkelerden işçileri tek yürek olarak birleştirecek. Biz de dünyanın tüm işçilerini aynı öfkeyle, aynı coşkuyla, aynı sloganlarla birleştiren 1 Mayıs ruhunu kuşanalım. İş cinayetlerinde, göçüklerde, depremde yitirdiğimiz insanların hesabını sormak için bir araya gelelim. Para babalarının milyarlık vergi borçlarını silerken bizim çocuklarımıza bir öğün yemeği, emeklilere zammı, üniversiteye gidip de kalacak yeri olmayan gençlere yurdu çok görenlere öfkemizi göstermek için birleşelim. Kendi zenginliklerini büyütme, iktidarlarını baki kılmak uğruna bizlere türlü zulmü reva görenlere birlikte karşı duralım. Bizi yok sayanlara, acılara boğanlara tepkimizi ortaya koyalım. 1 Mayıs'a sahip çıkalım ki gücümüzü, birliğimizi ve dayanışmamızı gösterebilelim.

Bekleme bir kenarda
Beni sen, seni ben anlarımız
Ortaktır derdimiz
Ellerin ellerimizle buluşsun
Dost sofrası kuralım
Çoluk çocuk hep birlikte
Yürüyelim güneşli günlere ■

fonumuzun başında sıra bekliyoruz. Randevu almak için aylarca sıra bekle, istenen tetkikleri yaptırmak için yine aylarca sıra bekle, ameliyat kararı verildiyse yatış için yine sıra bekle... Peki, iktidar tarafından hastanelerde bittiği söylenen sıralar, telefon ucunda beklenen sıralar esnasında hastalık öylece bekliyor mu? Hayır. Büyümeye, yayılmaya devam ediyor. Görülme oranı giderek yükselen salgın hastalıkların, kanserin, organ hasarı yaratan kronik hastalıkların tedavisi gecikiyor, çileye dönüşüyor. Diyelim ki muayene olduk, tedavi aldık. Bu sefer kontrol için randevu alınabiliyor mu? Hayır. Sağlık Bakanlığının bu durumun yarattığı hoşnutsuzluğu gidermek için bulduğu “çözüm” ise muayene süresini 5 dakikaya indirmek! Bir de utanmadan sorunun randevu alıp muayenesine gelmeyen hastalardan kaynaklı olduğunu söylüyorlar. Adeta muayene sırası beklerken yaşamdan kopup giden insanları suçlu gösteriyorlar!

İstanbul'da her 10 hastaneden 7'si özel hastane ve bu

sayı son 10 yılda katlanarak arttı. Yeterli kaynak aktarılmadığı için sağlık sisteminin düğüm haline gelmiş sorunlarını çözmek yerine, özel hastane patronlarına teşvikler yağdırılıyor. Vergi olarak cebimizden çıkan paralar gidemediğimiz hastanelerin patronlarının cebine kâr olarak giriyor. Kapitalist sistem sağlıksız bir toplum yaratıyor ve bundan büyük kârlar sağlıyor.

Bizler sağlık emekçileri olarak, bu gerçeğin farkındayız ve insanı sağlıklı tutan, tedavi eden, koruyan bir sağlık hizmeti vermek istiyoruz. Bu nedenle sadece ücret zammı için değil, hastalık üreten düzenin değişmesi için de sendikalarımızda, mücadele örgütlerimizde birleşip mücadeleyi büyütüyoruz. Yaptığımız eylemlerde hastalarımıza ve yakınlarına da sesleniyoruz. Nitelikli sağlık hizmetlerine ulaşmanın hakkımız olduğunu, bunu birlikte başarabileceğimizi söylüyoruz. “Kurtuluş yok tek başına. Bilinçlenip örgütlenirsek, şikâyetlenmeyi bırakıp değişim için adım atarsak değişimi birlikte sağlayabiliriz” diyoruz. ■

Dünya İşçileri Saldırlara, Baskı ve Zorbalığa Karşı Mücadeleyi Büyütüyor

Almanya

Almanya'nın dev tekellerinden Bosch, ülke genelinde çeşitli fabrikalarda 3 bin 500'den fazla işçiyi işten çıkaracağını duyurdu. 25 bin Bosch işçisi, 20 Martta işleri, aileleri ve gelecekleri için işten atmalara karşı kitlesel gösteriler düzenledi. 10 binden fazla işçi Gerlingen'deki şirket genel merkezi önünde bir araya gelirken 15 binin üzerinde işçi de ülke genelindeki Bosch fabrikaları ve ofisleri önünde protestolar düzenledi. Bosch işçileri, eylemlerde "İşten atmalara son verin!" diye haykırdı. IG Metall sendikasında örgütlü Bosch işçilerinin mitingine Mercedes-Benz ve Mahle otomotiv şirketlerinde çalışan işçiler de katılarak dayanışmada bulundu.

Teknolojiyle birlikte otomotiv sektöründe büyük sıçramalar, dönüşümler yaşanıyor. Bu durum iş saatlerini kısaltmak ve işçilere daha iyi çalışma koşulları sağlamak yerine işçileri işten atmanın gerekçesi haline getiriliyor. Bosch işçileri, kendilerini hiçe sayan şirket yönetimini sendikalarıyla masaya oturmaya çağırıyorlar. Nesiller boyu mücadeleyle elde edilen kazanımlarına göz diken patronların toplu işten çıkarma tehditlerine ve hak gasplarına karşı mücadeleyi büyütüyorlar.

Fransa

Fransa'da kamuda örgütlü sendikalar, hükümetin kamu harcamalarındaki kesinti planlarına karşı grev çağrısında bulundu. 19 Martta gerçekleşen genel greve sağlık, eğitim, toplu taşıma gibi sektörlerden binlerce işçi katıldı. Paris, Lyon, Marsilya ve diğer büyük kentlerde kitlesel mitingler

düzenlendi. İşçiler ücret artışı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talep etti.

Macron hükümeti iktidara geldiğinden bu yana sert kemer sıkma politikalarıyla, kamu harcamalarındaki büyük kesintilerle, "reform" adı altında emeklilere saldırı paketleriyle, işçi sınıfına yönelik saldırılarını arşa çıkarmış ancak bu saldırılar emeklilerin, öğretmenlerin, çiftçilerin ve pek çok sektörden işçilerin büyük protestolarıyla karşılık bulmuştu. İşçi düşmanı Macron hükümeti, hak gasplarına ve yoksullaştırma politikalarını dayatmaya devam diyor. İşçiler saldırılara grevlerle, kitlesel protestolarla karşılık veriyor.

Arjantin

Arjantin'de 24 Mart 1976'da gerçekleşen askeri faşist darbenin üzerinden 48 yıl geçti. Ancak Arjantinli emekçilerin faşizme karşı öfkesi ve adalet arayışı dinmedi. Her yıl 24 Martta meydanlara çıkarak protesto gösterileri düzenleyen emekçiler bu yıl da meydanlara aktılar. "Hakikati ve Adaleti Anma Günü" olarak adlandırdıkları 24 Martta bir kez daha faşist diktatörlüğün emekçilere yaşattığı acının hesabını sordular.

Arjantin'de 1976 ile 1983 yılları arasında yaklaşık 33 bin insan faşist diktatörlük tarafından katledildi. İşçi ve emekçiler büyük acılarla, baskı ve zorbalıkla karşı karşıya kaldılar. Bugün de Arjantin'de faşist Milei hükümeti iktidarda. Bu yüzden emekçiler bu yılki anmaya çok daha kitlesel katıldılar. Milei hükümetinin kemer sıkma politikalarını ve darbe dönemini aklayan açıklamalarını protesto ettiler. Emekçiler "Bir Daha Asla!" yazılı pankartlar taşıyarak faşist Milei'nin saldırılarına geçit vermeyeceklerini dile getirdiler. Çocuk-

Filistin Halkıyla Dayanışma ve Savaş Karşıtı Protestolar Devam Ediyor

larıyla, torunlarıyla protesto gösterisine katılan emekçiler geçmişin unutulmaması ve genç kuşaklara aktarılması gerektiğini belirttiler.

İspanya

Dünyanın tekstil devlerinden Inditex grubuna ait mağazalarda çalışan binlerce işçi, 22 Martta İspanya'nın yedi şehrinde şirketi protesto etti. Bershka, Zara, Pull&Bear gibi ünlü giyim mağazalarında çalışan işçiler Inditex devasa kârlar elde ederken, mağaza işçilerinin sefaletle mahkûm edilmesine tepki gösterdi. Dünyanın dört bir yanında mağazaları bulunan Inditex 2023'te bir önceki yıla göre %30 artışla 5,4 milyar avro net kâr açıkladı. Rekor kâr açıklamasının ardından protesto gösterisi düzenleyen işçiler "Bu kâr bizim fedakârlığımızdır!" sloganı attılar. İşçiler ücretlerinin yükseltilmesini, çalışma sürelerinin düzenlenmesini, sosyal haklarının ve hafta sonu tatillerinin arttırılmasını talep ediyorlar. İspanya'nın en büyük sendikalarından olan UGT ve CCOO sendikaları da mağaza işçilerine destek veriyor. ■

İsrail'in Gazze'de yürüttüğü savaş altıncı ayına girerken yaklaşık 33 bin Filistinli katledildi. İsrail devleti geride kalanları açlığa ve susuzluğa mahkûm etmeye, okulları ve hastaneleri yerle bir etmeye devam ediyor. Filistin halkıyla omuz omuza duran dünya işçi sınıfı ise meydanlarda "Filistin'e Özgürlük!" diye haykırıyor. Ateşkes ve barış talebini yükseltiyor.

İngiltere'de 7 Ekimden bu yana yerel ve ulusal çapta sayısız gösteri ve yürüyüş düzenleyen işçi ve emekçiler Mart ayında da her hafta kitlesel eylemler gerçekleştirdiler. 20 Martta "Özgür Filistin için İşçiler" grubunun çağrısıyla binlerce sendikalı işçi ise Birleşik Krallık genelindeki büyük silah fabrikaları önünde eylemler gerçekleştirdi. İsrail'e askeri teçhizat ve silah parçaları üreten İngiltere ve İskoçya'daki silah fabrikaları etrafında toplanan işçiler İsrail'e silah sevkiyatının durdurulmasını ve Filistin işgaline son verilmesini talep ettiler.

Son olarak 30 Martta yüzbinler "Ateşkes Hemen Şimdi! Katliamı Durdurun! Filistin'e Özgürlük!" şiarıyla başkent Londra'da, 11. Ulusal Eylem Gününde yeniden bir araya geldiler. İngiltere hükümetine, İsrail devletine ve destekçilerine karşı bir kez daha kalıcı ateşkes ve barış talebini dillendirdiler. "Filistin özgür olana kadar barış ve adalet yürüyüşümüze devam edeceğiz" diyen gençler, kadınlar, savaş karşıtı Müslüman, Yahudi, Hristiyan emekçiler, pek çok sektörden sendikalı sendikasız işçiler kararlılıkla mücadeleyi büyütüyorlar.

23 Martta **İrlanda**'nın başkenti Dub-

lin'de on binlerce kişi Filistin halkı için ateşkes ve özgürlük talebiyle yürüyüş gerçekleştirdi. İrlanda-Filistin Dayanışma Kampanyası'nın çağrısıyla bir araya gelen on binler "Soykırımı Son! Özgür Filistin!" sloganlarını haykırdı. "Filistin için Özgürlük ve Adalet" yazılı pankartla yürüyen kitleler Filistin özgür olana kadar dayanışma gösterilerine devam edeceklerini vurguladı.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da, Almanya'nın başkenti Berlin'de, Danimarka'nın Kolding şehrinde, İtalya'nın Milan şehrinde, Fransa'nın Limousin bölgesinde ve Avrupa'nın diğer birçok şehrinde meydanlara akan işçi ve emekçiler Mart ayı boyunca düzenledikleri gösteri ve yürüyüşlerle barış taleplerinden vazgeçmeyeceklerini, Filistin halkıyla uluslararası dayanışmayı büyüteceklerini bir kez daha gösterdiler.

Ürdün'de İsrail büyükelçiliği önünde 24 Mart akşamı bir araya gelen binlerce emekçi "soykırımı son!" sloganlarıyla İsrail devletini protesto etti. Polisin başkent Amman'da gerçekleşen kitlesel gösteriye saldırısına rağmen emekçiler Filistin halkıyla dayanışma eylemlerini 25 Martta da devam ettirdiler.

İsrail'in birçok şehrinde her cumartesi hükümete ve savaşa karşı gösteriler düzenleniyor. Başkent Tel Aviv'de emekçiler 23 Martta yeniden bir araya geldiler. Rehine-lerin serbest bırakılması için anlaşma yapılmasını, savaşın bir an önce son bulmasını istediler. Polis saldırısına ve hükümetin baskılarına rağmen İsraili emekçiler eylemleriyle derhal ateşkes yapılmasını ve hükümetin istifasını istemeye devam ediyorlar. ■

İşçiler Hak Gasplarına ve Sendikal Baskılara Karşı Mücadele Ediyor

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde onlarca kentte alanlara çıkan emekçi kadınlar, sömürüye, şiddete, savaşa, çifte ezilmişliğe karşı taleplerini haykırdılar. Grev meydanlarında, işyerlerinde, sendikalarında bir araya gelerek 8 Mart'ın tarihsel mirasına sahip çıktılar. ÜİDER'in iki haftaya yayılan 8 Mart etkinliklerinde metal, petrokimya, sağlık, eğitim, tekstil, taşımacılık gibi çeşitli sektörlerden kadın ve erkek işçiler ile aileleri, işçi sınıfının gençleri, çeşitli sendikalardan yöneticiler ve temsilciler, direnişçi işçiler bir araya geldi.

DİSK/Emekli-Sen, Tüm Emeklilerin Sendikası ve Birleşik Emekliler Sendikası Mart ayı boyunca yaptıkları eylemlerle düşük emekli maaşlarına ve iktidarın "kaynak yok" açıklamalarına tepki gösterdiler. Emeklilerden alınan sağlıkta katılım payının kaldırılmasını ve emekli maaşlarının toplu sözleşmeyle belirlenmesini talep ettiler.

Genel-İş Sendikasının örgütlü olduğu İstanbul Maltepe ve Şişli Belediyesi ile İzmir Çiğli ve Narlıdere Belediyesi işçileri, Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde sağlık emekçileri, Denizli Pamukkale Üniversitesi Hastanesinde Sağlık-İş üyesi işçiler, Belediye-İş Sendikasında örgütlü İzmir Büyükşehir Belediyesi işçileri, İZSU kiralık araçlarında şoför olarak çalışan taşeron işçiler, İstanbul Büyükşehir Belediyesine bağlı İstanbul Enerji AŞ'de çalışan enerji işçileri, Mersin Akkuyu Nükleer Santrali şantiyesi işçileri, Sosyal-İş Sendikasının örgütlendiği KA.DER'de, Güvenlik-Sen'in örgütlendiği Vakıfbank Ege Bölge Müdürlüğü'nde işçiler, Ankara'da Özel Sektör Öğretmenleri Sendikasına üye öğretmenler, Batman ve Ankara'da TPAO işçileri ek zam talebiyle, mobbinge, güvencesiz çalışmaya, ücret ve hak gasplarına karşı eylemler yaptılar, iş bıraktılar.

İzmir Kemalpaşa'da Öz Gıda-İş Sendikasının örgütlendiği Lezita'da, Manisa'da Basın-İş Sendikasının örgüt-

lendiği PılanPak'da patronun TİS masasına oturmaması üzerine grev başladı. Ücret alacakları Yapı Merkezi Holding tarafından gasp edilen Tanzanya demiryolu işçileri, 25 Martta şirket önünde direnişe başladı.

Tekgıda-İş Sendikasının örgütlendiği İzmir Çiğli'de IFFCO ve Bursa'da Eker Süt fabrikalarında, Balıkesir'de Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlendiği Gesbey Enerji'de, Manisa Soma'da Bağımsız Maden-İş Sendikasının örgütlendiği Demir Export'ta, Sivas'ta Nakliyat-İş Sendikasının örgütlendiği RC Endüstri'de patronların sendika düşmanlığına, işten atma saldırısına karşı işçiler eylemler yaptılar, direnişe geçtiler. Zonguldak Çaycuma'da Selüloz-İş Sendikasının örgütlü olduğu Oyka Kağıt fabrikasında çalışan 280 işçi TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 28 Martta greve çıktı.

Antep'te düşük ücret zammı ve kötü çalışma koşullarına karşı iş bırakan Ulutaş işçilerinin, İstanbul Tuzla Çiçek Tersanesi'nde ücretleri ödenmediği için eylem yapan Limter-İş üyesi işçilerin, Bursa Gemlik'te Liman-İş Sendikasına üye oldukları için işten atılan Borusan Lojistik işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı. İzmir Gaziemir'de bulunan Gates Endüstriyel Metal Kauçuk fabrikasında toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 8 Martta başlayan grev 20 Martta kazanımla sonuçlandı. Tarım-Sen'de örgütlendikleri için tazminatları ve içerde kalan maaşları ödenmeden işten atılan Agrobay işçilerinin 18 Martta Ankara'ya yaptıkları yürüyüş sonuç verdi. İşçilerin ilk etapta Ağustos ayı maaşları ve yıllık izin ücretleri ödendi.

Bursa'da Öz İplik-İş'in örgütlendiği Durak Tekstil, Sakarya Hendek'te Petrol-İş'in örgütlendiği Burda Bebek, İstanbul'da Tekgıda-İş'in örgütlendiği Perfetti Van Melle işçilerinin direnişleri ile Bursa'da Şahinkul Makina'da Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin grevi devam ediyor. ■

Her İşyerine, Her Mahalleye Kreş İstiyoruz!

3 yaşındaydı Elif. Anne babası işteydi ve o küçük çocuk, yine küçük olan kardeşlerine emanetti. Böyle büyük bir emaneti taşıyabilecek yaşta olmayan kardeşleri onu çamaşır makinesinde buldular. Havasızlıktan ölmüştü Elif. 19 Martta gazetelerde okuduk Adana'da gerçekleşen bu kahredici olayın haberini...

Olayın duyulmasının ardından, "annesini yanında olsaydı tüm bunlar yaşanmazdı", "bir anne nasıl olur da 3 çocuğunu evde yalnız bırakır, bu nasıl sorumsuzluk?" diyenler oldu. Annenin biri 12 öteki 6 yaşında olan diğer çocuklarına gerekli öğütleri verip vermediği sorgulandı. Fakat bir düşünelim: Bu sorgulamalar, bu düşünce biçimi, bu mantık yürütme şekli adil mi? Sorunu çözer mi? Elif'in ve onun gibi çocukların hayatını kurtarmaya yeter mi?

Elif'in, Eliflerin kaderini belirleyen annesinin "annelik vazifelerini" yerine getirip getirememesi değildir. İşçi sınıfımızın, hepimizin yaşamını derinden etkileyen, birbirleriyle derinden bağlantılı büyük sorunlardır. Mesela çocuklarımızın daha kendisi çocuk olan ablaları, abileriyle değil kendilerini koruyup kollayan, ilgilenen yetişkinlerle büyümesi gerekir. Ama tek başına anneden tüm gün boyunca çocuğun ve evinin bakımını üstlenmesi bekleniyor. Peki bir düşünelim, hem çalışmak, hem ev işlerini yapmak hem de çocuklarına bakmak zorunda kalan anneler neler yaşıyor?

Anne de olsak emekçi kadınlar olarak çoğunluğumuz günümüzün büyük bir bölümünü bir işyerinde çalışarak geçiriyoruz. Yaşamımızı devam ettirebilmek, geçinebilmek için çalışmak zorundayız ve iş saatleri çok uzun. Hayat pahalılığı ve eriyen ücretlerimiz yüzünden çok sayıda ailede yetişkinlerin yanı sıra çocuklar bile çalışmak zorunda kalıyor, anneler mesaiye kalmak zorunda bırakılıyor.

Sermaye sınıfı ve iktidar bizi bir birey, bir insan olarak değil sadece ucuz işgücü kaynağı olarak görüyor. Çok çocuk doğurmamızı, gelecek işçi kuşaklarını yetiştirmemizi beklerken, kadın istihdamını teşvik ettiklerini söylerken, doğum ve emzirme izni hakkını kısacık tutuyor, yok sa-

yıyorlar. Mahallelerde, işyerlerinde annelerin çalışırken evlatlarını bırakabilecekleri kreşler açmıyorlar. İşgününü alabildiğine uzatıyor, geçinebilmek için bizi uzun saatler mesai yapmaya zorluyorlar. Bizim çektiğimiz sıkıntıları da evlatlarımızı da zerre kadar umursamıyorlar.

Yasalara göre yaşları ve medeni halleri ne olursa olsun, 150'den fazla kadının çalıştığı işyerlerinde, işçilerin kreş hakkı var. Ama bu son derece sınırlı hak bile patronlar tarafından yok sayılıyor. İş görüşmelerinde, çocuğu olmayan kadınlara "çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?" diye, çocuk sahibi kadınlara ise "çocuğuna bakacak kimsen var mı?" diye soruluyor. Devlet kurumları ise patronların bu pervasızlığına karşı caydırıcı cezai yaptırımları uygulamıyor. Kreş fiyatları el yakarken çocukların bakımının yapıldığı saatlerse son derece sınırlı tutuluyor. Eliflerin yaşamını elinden alan, Eliflerin annelerine yaşamı zehir eden nedenler işte buralarda aranmalıdır.

Tam da bu nedenle işçi ve emekçi kadınlar kreş hakkı için geçmişte büyük mücadeleler verdiler. Onları çocuklarını ahyonla uyutup tüm gün çalışmaya zorlayan patronlara karşı birlik oldular. Hem daha kısa işgünü için hem de kreş hakkı için mücadele edip bu hakları kazandılar. **Hiçbir talebimiz durduk yere, ortada bir ihtiyaç yokken, hiçbir hakkımız da kendiliğinden, mücadele verilmeden ortaya çıkmadı. Her işyerinde, her mahallede kreş istiyoruz çünkü gözümüz arkada kalarak çalışmak, evlat acısıyla kahrolmak istemiyoruz.**

Ama sermaye sınıfı ve iktidar önceliği toplumun, işçi ve emekçilerin ihtiyaçlarına değil, patronların sermayesinin büyütülmesine veriyor. Tüm kaynakları sermaye sınıfına aktarmak için haklarımıza saldırıyor. Bu saldırıların bedelini küçük evlatlarımız canlarıyla ödüyor. **O halde sermaye sınıfının ve iktidarın saldırılarına birlikte karşı duralım, her mahalleye, her işyerine kreş talebimizi kazanmak için birlik olalım. Elif ve tüm Elifler için her işyerine, her mahalleye ücretsiz, nitelikli kreş mücadelesinin bir parçası olalım.** ■

Büyüyen Yoksulluk ve Sosyal Yardımlar

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, 2022'de sosyal yardım alan hane sayısının 4 milyon 400 bine, kişi sayısının ise 17 milyon 600 bine ulaştığını açıkladı. Tüm kamu kurumları tarafından yapılan sosyal yardım harcaması ise toplam 151,9 milyar lira. Sosyal yardımların içinde aile yardımları, barınma-gıda yardımları, engelli-yaşlı yardımları, sağlık yardımları, eğitim yardımları gibi başlıklar altında doğum, elektrik, doğalgaz tüketim desteği, engelli bakım aylığı gibi yardımlar bulunuyor. Siyasi iktidar bir yandan milyonlarca insanı yoksullaştırıp yardıma muhtaç hale getirirken diğer yandan sosyal yardım alan hane sayısının artmasını övünülecek bir şey olarak sunuyor ve lütufmuş gibi propaganda ediyor.

Bu durumda işçiler olarak sormamız gereken birkaç soru var: **Sosyal yardım alan kişi sayısının artması övünülecek bir şey midir? Sosyal yardım harcamaları için ayrılan bütçenin kaynağı nedir? Sosyal yardım miktarları yeterli midir? Sosyal yardım lütuf mudur hak mıdır?**

Bir ülkede sosyal yardım alan kişi ya da hane sayısı artıyorsa bu, o ülkede yoksulluğun arttığı, gelir eşitsizliğinin büyüdüğü anlamına gelir. Şubat ayında dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 16 bin lirayı geçti, yoksulluk sınırı ise 53 bin liraya dayandı. Buna karşılık asgari ücret 17 bin lira ve milyonlarca emekli ancak Hazine desteğiyle 10 bin lira emekli maaşı alıyor. Bir de asgari ücret bile alamayanlar var. DİSK-AR'ın verilerine göre 2022'de tüm çalışanların yüzde 33,8'i yani üçte birinden fazlası asgari ücretin altında bir ücret almış. Peki ya sayısı giderek artan işsizlerin, bakıma muhtaç yaşlıların, engellilerin ve çocukların, çalışamayacak durumda olan kadınların durumunun daha da kötü olacağı belli değil mi? İşte iktidar sahipleri böyle bir ülke yaratmış olmakla övünüyor!

2023'te kişi başına düşen gelir miktarı 450 lira ve altında olanlara 1250 lira, 450-911 lira arasında olanlara 1100 lira, 911-1372 lira arasında olanlara 950 lira, 1372-3800 lira arasında olanlara 850 lira aylık yardım yapıldı. Ev kiralınının 10 bin liradan başladığı, en ucuz bebek bezinin aylık 600 lirayı geçtiği, elektrik, doğalgaz, su faturalarının sürekli zamlandığı, tek seferlik temel market alışverişinin 2 bin lirayı bulduğu koşullarda bu rakamlar size de göstermelik gelmedi mi? Üstelik yapılan sosyal yardımlar sayısal olarak artsa da gerçekte milli

gelire (GSYH) oranla düşmüştür. 2020'de yapılan sosyal yardım miktarı GSYH'nin yüzde 1,3'üne denk gelirken bu oran 2022'de yüzde 0,9 olmuştur.

Yalnızca sosyal yardıma ihtiyaç duyan yoksulların değil tüm işçi ve emekçilerin milli gelirden aldığı pay azalmış durumda. Ama iktidara sorarsanız kişi başına düşen milli gelir son 20 yılın en yüksek seviyesine çıktı! Oysa toplam gelirin ülke nüfusuna bölünmesiyle elde edilen kişi başı milli gelir yanıltıcıdır. Çünkü toplam gelir eşit dağıtılmamaktadır. TÜİK'in verilerine bakarak da bu gerçeği görebiliriz. TÜİK'e göre en yoksul yüzde 20'nin toplam gelirden aldığı pay 2016'da yüzde 6,3 iken 2022'de yüzde 6,1'e düşmüştü. En zengin yüzde 20'nin aldığı pay ise 2016'da yüzde 46,3 iken 2022'de yüzde 47,6'ya yükselmiş. Milli geliri arttırmakla övünenler bu gerçeği nedense hiç dillendirmiyorlar.

İktidarın hiç dillendirmediği bir başka gerçek ise sosyal yardımların kaynağıdır. Sosyal yardımların büyük bir bölümü kamu bütçesinden yani biz işçi ve emekçilerin ödediği vergilerden oluşuyor. Ama yardım dağıtımını Bakanlık bünyesindeki vakıflar aracılığıyla denetimine alan siyasi iktidar, bunu kendisinin bir lütfu olarak algılatıyor ve emekçileri yanıltıyor. Tam da burada **sosyal yardım lütuf mudur hak mıdır?** sorusuna geliyoruz. Ağırlıklı olarak bizim vergilerimizle oluşturulan bir fondan yapılan sosyal yardımlar iktidarın lütfu değil toplumun dayanışmasıdır. Yani çalışabilir durumda olanlar, çalışamayacak durumda olanlara, yaşlılara, engellilere, iş bulamayanlara bakar. İşin özü budur.

Sosyal yardım mekanizması geçmişte işçi sınıfının verdiği mücadelelerin bir ürünü olarak kurulmuştur. Çok çalıştığı halde açlık ve yoksulluktan kurtulamayan, iş güvencesi olmayan, yaşlandığında, sakat kaldığında hiçbir geliri olmayan işçiler verdikleri mücadeleler sayesinde zamanla sosyal politikaların uygulanmasını sağladılar. Sağlık, emeklilik, işsizlik sigortası, tazminat gibi sosyal güvenlik kapsamındaki hakların yanı sıra çalışamayacak durumda olanlara sosyal yardım verilmesini hak olarak yasalara geçirttiler. Unutmayalım ki hiçbir sosyal hak egemenlerin lütfu olarak emekçilere sağlanmamıştır. Çetin mücadelelerin sonucunda elde edilmiştir. Bu nedenle sosyal yardımlar lütuf değil haktır. ■

Yarına Gidenler, Yarınlar İçin Mücadele Edenler

Ađnan Yücel, **Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek** şiirinde “saraylar, saltanatlar çöker, kan susar bir gün, zulüm biter” der. Yeryüzünde “aşkın” yani özgürlüğün, barışın, mutluluğun hâkim olacağı günler için ve o günlere kadar mücadelenin devam edeceğini haykırır coşkulu dizelerle. Yaşamın aşksız ve paramparça olduğu **bugünlerden geriye bir yarına gidenler kalır, bir de yarınlar için direnenler** der. Peki, nedir yarına gitmek, yarınlar için direnmek?

Hem mücadelesiyle hem de şiirleriyle işçi sınıfının safalarına güç katan, geçmişten yarınlara yaşamaya devam eden Nâzım Hikmet bir şiirinde “Dünya adaletsiz çocuk!/ Dünya zorba” diyordu. Bu dünyanın adı kapitalizm! Kapitalist dünyada iki sınıf var ve bir sınıfın elinde zenginlik birikirken diğer sınıfın yoksulluğu büyüyor. Dünya tutuşmuş bir çam ormanı gibi cayır cayır yanıyor. Kafamızı nereye çevirsek savaş, yıkım ve zulüm görüyoruz, ne yana baksak umutsuzluk, acı ve gözyaşına tanık oluyoruz. Bugünümüzü acılarla, yıkımlarla bezeyenler yarınları da elimizden almak istiyorlar. Kapitalizmin kaderimiz olduğunu, bugün de yarın da var olacağını söylüyorlar. Bu büyük yalana inanmamızı istiyorlar. Oysa geçmişten güç alarak bugün vereceğimiz mücadele sayesinde bambaşka yarınların, bambaşka bir dünyanın kapılarını açabiliriz. Bu uğurda işçi sınıfının saflarında yerimizi almayı, sömürünün olmadığı özgür bir dünya fikrinin taşıyıcısı olmayı seçerek yarınları gidebiliriz.

Bundan 2000 yıl önce Roma'nın zulmüne karşı tarihin kaydettiği en büyük köle isyanını gerçekleştiren Spartaküs ve arkadaşlarını düşünelim. İsyan ettikleri güne kadar efendileri tarafından insan yerine bile konulmuyor, “konuşan alet” olarak adlandırılıyor, arenalarda dövüştürülüyorlardı. Onları köleleştirenler köleliğin kaderleri olduğunu söylüyor, efendisi oldukları zulüm düzeninin sonsuza kadar süreceğini ileri sürüyorlardı. Oysa bugün tarih o gün aşığılanan ama isyanlarıyla kölelik düzeninin yıkılmasının önünü açan köleleri onurlandırıyor. Aradan geçen asırlara rağmen bugünün ezilenleri o günün başkaldıran kölelerinden ilham alıyor. İşçi Dayanışması'nın 190'ıncı sayısında **Koca Yusuf'tan Köroğlu'na, Onlardan Bize Kalan** yazısında anlatıldığı gibi Köroğlu Destanının yüzyıllar öncesin-

den bugünlere uzanmasının nedeni de aynı değil midir? Zalim Bolu Beyi'ne karşı isyan eden Köroğlu, önceden bir garip Ruşen Ali iken zalime karşı mücadelesiyle Köroğlu olmamış mıdır? Kemal Türkler önderliğinde Kavel işçileri, grev haklarını 1963'te grev yaparak savundular. Onların mücadelesiyle bu topraklarda grev hakkı yasalaştı. O günden bugüne kurulan her grev çadırında Kemal Türkler ve Kavel işçilerinin emeği yok mudur, isimleri bugüne taşınmamış mıdır? Avusturalya'dan ABD'ye 8 saatlik işgünü için mücadele eden geçmiş kuşaklardan işçilerin sesi her sene tüm dünyada 1 Mayıs meydanlarında yankılanmaz mı? 1917'de gerçekleştirdikleri devrimle dünya savaşının son bulmasını sağlayan Rus işçiler bugün yüreği barış ve kardeşlik özlemiyle yanan işçilere yol göstermeye devam etmezler mi?

Spartaküs'ten bugüne ezilenlerin saflarında mücadele edenler insanlığın yüz akıdır, ilhamıdır, gelecek umudunun kaynağıdır. Bu insanlar yaşadıkları dönemde tarihsel miyopluk içinde olup günün zorluklarına teslim olsalardı ne olurdu? “Hiçbir şey değişmez” şeklinde somutlanan gerici düşünceye toplumun çoğunluğu gibi ikna olsalardı, umudun taşıyıcısı olabilirler miydi, geleceği şekillendirebilirler miydi? Onlar ezen ile ezilen arasındaki tarihsel mücadelenin bir parçası oldukları için, boyun eğmeyen insanlığın geçmişten günümüze uzanan zincirinin bir halkası oldukları için yaşamaya devam ediyorlar. Geleceğin özgür dünyasını kurmak için mücadele edenlerin güç ve azim dolu yüreklerinde atmaya devam ediyorlar.

Biz, işçi sınıfının genç evlatlarının önünde iki seçenek var: **Ya bu çarkı bozuk düzenin bize biçtiği hayata razı geleceğiz ya da Spartaküs'lerden Köroğlu'na, Nâzım Hikmet'ten Kavel işçilerine uzanan mücadele zincirinin bir halkası olacağız.** Ya günün zorluklarına teslim olacağız ya da “bu bir bayrak yarışdır” diyerek bizden sonra sınıfımızın mücadelesini sırtlanacaklara ulaşacağız. Ya bir tomurcuk gülken açamadan solacağız ya da tüm insanlık baharla kucaklaşsın diye bu düzeni değiştirmeye girişeceğiz. Ya bugünün karanlığına kapılacağız ya da yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek bitmeyecek o kavgaya gönül verip yarınları gideceğiz. ■

“Neyin Yoksa Ondan Sakın Vazgeçme Oğlum”

Ezilenlerin safında mücadele eden, şiirlerini ve oyunlarını işçi sınıfına adayan Bertolt Brecht, “Yarının Büyüklüklerine Şiirler” kitabında, beşiğinin başucunda oğluna seslenen bir ananın ninnisine yer verir. Geçmişten bugüne ninniler, çocukların uykuya dalması veya ağlayan bir bebeğin dinginleşmesi için söylenir. Fakat bu ananın söylediği ninni farklıdır. Yavrusunu uyutmak değil, hayatın zorluklarına ve bunlar karşısında mücadeleye hazırlamak isteyen sözlerle bezelidir. “...Anan sana derken, oğlum, önünde seni bekleyen yaşam/ vebadan da beter olacak, kulak ver ananın bu sözüne/ ama ben seni taşımadım karnımda, oğlum,/ günün birinde sessizce bütün bunlara katlanasın diye.”

Gerçekten de emekçi sınıfların oğulları, kızları için yaşam zorluklarla dolu, gelecek belirsizliklerle dolu ve kaygı verici. Kapitalist düzenin efendileriye nedeni oldukları yoksulluğa, işsizliğe, felaketsizliğe, savaşlara bile sessiz sedasız katlanmamızı isterler. Daha güzel bir yaşam istememizi ve o yaşam uğrunda mücadele etmemizi engellemeye çalışırlar. İşte bu nedenle Brecht’in dizelerinde ana oğluna şu öğüdü verir: “Neyin yoksa ondan sakın vazgeçme, oğlum, sana vermediklerini almaya bak kendin.”

Bir annenin evladına neyi varsa ona bencilce sahip çıkmasını değil, neyi yoksa ondan vazgeçmemesini öğütleyen bu sözleri derin bir mana taşır. Çünkü öyle bir sistemde yaşıyoruz ki bugün insanlığın büyük bir özveriyle ürettiği tüm zenginlik sadece bir avuç kapitalistin, patronun elinde toplanıyor. Üretim toplumun ihtiyaçları için değil kapitalistlerin sermayesi büyüsün diye yapılıyor. Toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı üretimin her aşamasında yer alıyor ama üretimde söz sahibi olmadığı gibi yarattığı zenginlikten pay alamıyor, en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor.

Şiirde annenin oğluna “neyin yoksa ondan sakın vazgeçme” dediği şey aslında bizden çalınan her şeydir. Elimizdeki telefonlardan, evimizdeki televizyonlara her yerde sermaye sınıfının sahip olduğu muazzam zenginliği izliyor, kendi ürettiklerimize yabancı gibi bakıyoruz. Sermaye sınıfı bolluğu gözümüze soka soka, yokluğu yaşamamızı emrediyor. Yağan yağmurun bereketi onlara, seli bize düşüyor. Şatafat içinde yaşıyor dünya nimetlerini bize yasak ediyor-

lar. Oysa sömürünün ortadan kalktığı, insanların eşitlik ve özgürlük içinde yaşadığı, insanlığın ortak çıkarlarını temel alan bir sistemde yaşıyor olsaydık farklı olurdu. Teknolojinin nimetlerinden tüm insanlık faydalanır, çalışmak için harcanan süre kısılır, yaşamaya, üretmeye, mutlu edecek faaliyetlere ayrılan süre uzar, hayatın güzelliklerinin tadına varmak için yaratılan olanaklar artardı. Böylece bir kere geldiğimiz bu dünyada yaşamın güzelliklerine hep beraber doymak bir hayal olmakla kalmazdı.

“Sana vermediklerini almaya bak kendin” derken dayatılan yoksulluğu sineye çekmek yerine mücadele ederek toplumsal kazanımların önünü açmayı salık verir o anne. Çünkü bilir ki bu dünyada iki sınıf vardır: Biri işçilerin canı ve kanı pahasına zenginlik içinde yaşayan sermaye sınıfı, diğeri üreten, ürettikleri elinden çalınan ve bu nedenle açgözlü sermaye sınıfına karşı mücadele etmek zorunda olan işçi sınıfı. Nitekim işçi sınıfı yaşam için gerekli mal ve hizmetlerin tümünü ürettiği gibi kendisinden çalınan emeği geri almak için de mücadele yöntemleri üretmiştir. 137 yıl önce Amerika’da işçi önderlerinin işgününün kısaltılması için verdiği mücadele bunun en güzel örneklerindedir. İnsanın köle gibi çalışmasını reddeden, dinlenmeye, sevdiklerine, sosyal ve kültürel faaliyetlere de zaman ayırması gerektiğini savunan, “**8 saat iş, 8 saat uyku, 8 saat canın ne isterse**” şiarıyla yürütülen mücadele zamanla tüm dünyada yankı bulmuş ve dünya işçi sınıfına 1 Mayıs’ı kazandırmıştı.

Bugün dönüp tarihe baktığımızda 8 saatlik işgünü hakkımız gibi nice hakkın uğruna mücadele edilerek kazanıldığını görüyoruz. Üstelik bu kazanımlar saman alevi gibi yanıp sönen bir mücadelenin ürünü değil, sabırla ve inatla verilen uzun soluklu çabaların ürünüdür. İşte bu nedenle ananın oğluna “sakın vazgeçme” diye tembihlemesi boşuna değildir. **Bizler de bugünün işçi kuşakları olarak bizim olanı ve bizden çalınanı almak için, sermaye sınıfının saldırılarına karşı durmak için 1 Mayıs’ın mücadele ruhunu kuşanarak birleşelim.** Annenin oğluna dediği gibi “tüm insan soyunu bölen o iki sınıf kalmayana dek”, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurana dek kendi insanlarımızla yani dünyanın tüm işçileriyle omuz omuza bir arada duralım. ■

Umut

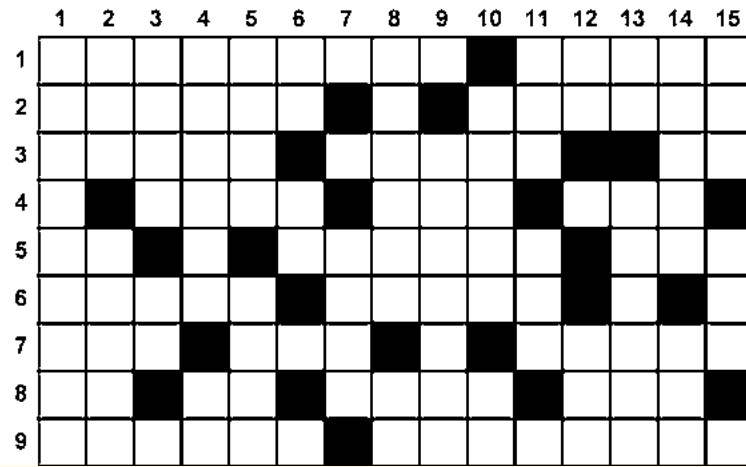
Umutlu bakıyorum dünyaya
İşitirim vapur düdüklarını, martı çığlıklarını
Dalgalar
Her gün, başka bir umut getirir bize
Ama duyuyorum
Ölüyor çocuklar denizlerde
Martı çığlıklarıyla karışıyor çocuk sesleri
Bir baksan onların gözlerinin içine
Bir görsen denizlere serilmiş bedenlerini
Gör, gözlerinin içindeki acıları
Gör, hayatları nasıl çalınıyor ufak bedenlerin
Bu ne karanlık
Bu ne çekilmez çelişki
Oysa dünyada her şey bizimken
Zalimlerin saltanatı sürsün diye
Bu zulmü
Bu acıları kabullenmek
Niye?

Ama görüyorum,
Birikmiş acılar denizin ortasında

Bir volkan gibi patlamaya hazır!
Bak duyuluyor gürültüsü
Yaklaşıyor
Çok yakında dostlarımın ayak sesleri
Biliyorum
Bu karanlık, bir gün bitecek
Gün gelecek
Hesabı sorulacak acıların
Ve gün gelecek
Aydınlık alacak karanlıkları
Bir deli rüzgâr
Alıp o acıları
O zulüm saltanatını
Yerle bir edecek!

İstanbul/Kıraç'tan bir kadın işçi

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

- Resmi olarak tarafların onayıyla seçilmiş, iş anlaşmazlıklarını çözmekle görevli kişi. Derman, mecal.
- Matbaada kitap yapraklarını düzgün tutmaya yarayan ince örülmüş şerit. Katman, sınıf.
- Taklit edilmiş olan. Kâinat, cihan. Kısaca insan kaynakları.
- Soğuğa karşı omuzlara veya boyna sarılan örtü. Pay. Batarya.
- Niyobyum elementinin simgesi. Yedek lastik. Kürtçede baş.
- Yeni doğmuş hayvan veya insan. Atardamar.
- İdrarla dışarı atılan azotlu madde. Sanı. Paltoya benzeyen üst giysisi.
- Alfabe son harfin okunuşu. Sodyumun simgesi. Büyük ve sert taş

kütlesi. İnce ve uzun metal şerit.

- Gerçekleştirilmesi imkânsız tasarı veya düşünce. İşçilerin Teggıda-İşte örgütlendiği ve sendikal hakları için mücadele ettiği İstanbul Esenyurt'taki fabrika.

Yukardan Aşağıya

- Yeryüzü ... .. oluncaya dek (Adnan Yücel'in şiirinden, iki kelime)
- Brezilya'nın doğusunda yer alan bir şehir. İşçilerin başlarına giydikleri, metal veya plastikten yapılmış koruyucu başlık.
- Ekmek ve bira yapımında kullanılan bir bitki. Bir bağlaç.
- Veteriner. Nepal'in plaka kodu.
- Yakın karşıtı. Feza.
- Alfabe 15'inci harfin okunuşu. İye, sahip.
- Su, yakıt gibi sıvıların depolandığı yer.
- Bir şeyin özü, maya. ABD'li bir haber ajansının kısaltması.
- ... Rap Rap (Cem Karaca'nın bir şarkısı).
- Küçük bir deniz taşıtı. Utanma duygusu.
- Güneş doğmadan önce ortalığın ağarmaya başladığı vakit. İktidar.
- Su. Ateist.
- Eski Mısır inanışına göre insanın görünmeyen bedeni. Hedefi vurma.
- Akıllı olan (kadın). Bir şeyin yere bakan yanı.
- Şenliklerde sokaklara kurulan süslü kemer. Avrupa'da bir nehir.

Önceki Bulmacanın Çözümü

1	A	N	A	G	O	L	D	S	I	Y	A	N	Ü	R
2	F	İ	L	İ	S	T	İ	N	L	A	T	İ	F	E
3	A	R	E	N	A	R	E	S	I	M	L	L	T	
4	D	E	N	E	K	E	M	Ç	U	L	Ç			
5	N	G	A	L	N	A	Ç	K	O	N	A	K		
6	A	G	İ	T	A	İ	E	K	M	A	N	A		
7	M	İ	R	A	R	Ş	İ	V	A	B	İ	P		
8	İ	B	A	L	İ	Ç	A	R	K	A				
9	K	U	R	U	M	T	E	K	A	R	A	N		

Hayat Pahalı Ama Hayatımız Çok Ucuz!

Hepimiz artan hayat pahalılığından şikâyet ediyoruz. Geçimimizi sağlamakta, ay sonunu getirmekte zorlanıyoruz. Çarşı-pazarda, marketlerde hep aynı sohbeti yapıyor, aynı deritten yakınıyoruz: Hayat çok pahalı! Çoğumuz için tatil yapmak, hafta sonu ailece dışarı çıkmak gibi sosyal faaliyetler zaten lükstü. Ama bugünlerde bebeği olan mama almakta, hastası olan tedavi masraflarını ödemekte, öğrencisi olan eğitim giderlerini karşılamakta zorlanıyor. Gıda, giyim, ulaşım, sağlık veya eğitim gibi ihtiyaçlarımız pahalandıkça, bu ihtiyaçlarımızdan teker teker vazgeçiyoruz. Borçlanarak veya kalitesiz ürünler tüketerek, idare ederek, sağlığımızdan olarak yaşamaya çalışıyoruz. Biz işçi ve emekçiler için hayat gerçekten de çok pahalı ve her geçen gün daha pahalı hale geliyor!

Peki ya bizim hayatımız, canımız öyle mi? İşte o patronlar için çok ucuz! Sabahın köründe kalkıp işe gidiyor, akşam posamız çıkmış vaziyette evlerimize dönüyoruz. Patronlar alın terimizi, enerjimizi, sağlığımızı, sevdiklerimizle, ailemizle geçirmemiz ya da dinlenmemiz gereken saatlerimizi üç kuruş karşılığında alıyorlar bizden. Bizi üç kuruş ücretle çalıştırdıkları halde maliyet olarak gördükleri işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almıyorlar. Madenlerde, inşaatlarda, fabrikalarda bizi canımızı hiçe sayarak çalıştırmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. İş kazası geçirmemiz, meslek hastalığına yakalanmamız umurlarında bile değil. Her ay ortalama 150 işçi kardeşimizin iş cinayetlerinde hayatını kaybetmesi, işçilerin göz göre göre ölümüne sebep olan patronların cezasız bırakılması hayatımızın ne kadar ucuz olduğunu gösteriyor. Öyle ki mesela İliç'te siyanürlü toprak altında kalan işçilerin ailelerine 150 bin lira verileceği açıklandı, acılı aileler baskıyla susturuldu ve "olay" üstü kapatılarak soğumaya bırakıldı.

Demek ki pahalı olan, aslında hayat, işçi ve emekçilerin hayatı değil, metaldir. Ve metaların pahalı olması zenginlik içinde yüzen patronlar sınıfını değil, sadece hayatını devam ettirmek için gereksinim duyduğu temel ihtiyaçlarına ulaşamayan biz işçi ve emekçileri vurur! Nitekim hiçbir patron hayat pahalılığından şikâyet etmiyor,

etmez. Onlar kan ter içinde ürettiklerimizi bize pahalıya satıyor, kârlarına kâr katıyor, lüks yaşamlarını sürdürüyorlar. Bizi daha fazla sömürmenin yollarını arıyor, daha da derin bir yoksulluğa, açlığa sürüklüyorlar.

Hatırlayalım siyasi iktidar Türkiye'yi Avrupa'nın Çin'i haline getireceğini söylüyordu. Bugün görüyoruz ki Türkiye patronlar için ucuz işgücü cennetine dönüştü. Vasfı, kıdemi, tecrübesi ne olursa olsun birçok işçinin ücreti asgari ücret seviyesinde kalıyor. Örgütsüz, güvencesiz, sosyal hakların olmadığı bir çalışma, ucuz işçilik değil de nedir? Taşeronlaştırma, geçici işçilik, sendikasız çalışma işçiliğinin ucuzlaşmasının bir diğer adıdır. Çoğu işçi ücret, ikramiye, sosyal haklar ve kıdem alacakları söz konusu olduğunda dahi patronlardan haklarını alamıyor. **Sendikalı çalışan işçilerin büyük çoğunluğunun ücretini belirleyen sözleşmeler, sahte TÜİK enflasyonuna göre belirleniyor.** Altışar aylık veya birer yıllık arayla belirlenen ücretler daima gerçek enflasyon oranlarının gerisinde kalıyor.

Sermaye sınıfı ve iktidar bu durumu değiştirmek için, yani geçinebileceği bir ücrete ulaşmak, çalışma koşullarını tehlikesiz hale getirmek, canının değerli olduğunu göstermek için mücadele eden, sendikalaşan işçilerin karşısına dikiliyor. Hakkını arayan işçileri türlü yöntemlerle cezalandırıyor. İş mahkemeleri direnişçi işçilere, sendikacılara para cezası, ev hapsi ve tutuklama kararı çıkartıyor. Vali, kaymakamlık, polis, jandarma işçilerin sesini duyuracağı eylemleri yasaklıyor, şiddetle bastırıyor. İktidar yanlısı medya bir kez bile hakkını arayan işçilerin haberini yapmıyor. Sermaye sınıfı işçi sınıfının uyanmasını, hakkını aramasını, değersizlik batağından çıkmasını engellemek için her türlü yol ve yöntemi kullanıyor. Yani işçiye adeta "sen ucuz işçisin, öyle kal" diyor.

Siyasi iktidarın ve sermaye sınıfının saldırılarına karşı çıkmak, hayatımızın değersizleştirilmesine, canımızın ucuz görülmesine, elimizden alınmasına karşı çıkmak demektir. O halde sermayenin ve iktidarın saldırılarına birlikte karşı duralım, bizim için değerli olana mücadelemizle sahip çıkalım. ■